

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 232/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. apríla 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti E., spol. s r. o., zastúpenej advokátkou JUDr. S. K., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod ČVS: ORP-949/OEK-SN-2011 a prokurátora Okresnej prokuratúry Spišská Nová Ves vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Pv 66/12, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti E., spol. s r. o., o d m i e t a.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. januára 2014 doručená sťažnosť spoločnosti E., spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. S. K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom vyšetrovateľa, Okresného riaditeľstva Policajného zboru Spišská Nová Ves (ďalej len „vyšetrovateľ“) v konaní vedenom pod ČVS: ORP-949/OEK-SN-2011 a prokurátora Okresnej prokuratúry Spišská Nová Ves (ďalej len „prokurátor“) vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Pv 66/12 spočívajúcim v nezaistení motorového vozidla zn. HUMMER H2, VIN... (ďalej aj „predmetné vozidlo“).

Sťažovateľka uvádza, že jej konateľ, E. R., podal 23. novembra 2011 trestné oznámenie, na základe ktorého bolo začaté trestné stíhanie pre trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 2 Trestného zákona spáchaný na predmetnom vozidle. Vlastníkom tohto vozidla bola sťažovateľka a bez jej vedomia a súhlasu bola 9. marca 2011 odhlásená ako vlastníka v evidencii vedenej Okresným dopravným inšpektorátom v S. a ako jeho držiteľ a vlastníka bol prihlásený Š. V., ktorý podľa jej tvrdenia neoprávnene prevzal predmetné vozidlo už 3. januára 2011.

Splnomocnený zástupca sťažovateľky podal 6. februára 2012 návrh na zaistenie nároku poškodeného podľa § 50 Trestného poriadku, resp. navrhol, aby bolo podľa § 89 Trestného poriadku realizované vydanie predmetného motorového vozidla. Podaniami z 29. júna 2012 a 20. júla 2012 konateľ sťažovateľky žiadal o zadržanie predmetného vozidla a jeho odovzdanie poškodenej.

Vyšetrovateľ prípisom z 13. februára 2012 sťažovateľke oznámil, že zaistenie motorového vozidla podľa § 50 Trestného poriadku nie je možné, pretože nebolo vznesené obvinenie konkrétnej osobe, a postup podľa § 89 Trestného poriadku nie je na mieste, pretože predmetné vozidlo nie je samo osebe vecou dôležitou pre trestné konanie.

Uznesením ČVS: ORP-949/OEK-SN-2011 z 31. decembra 2012 vyšetrovateľ vznesol obvinenie Š. V. a D. V. za prečin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20 ods. 1 a § 221 ods. 1 a 2 Trestného zákona, ktorý mali spáchať tak, že Š. V. sfaľšoval podpis E. R.

na kúpnej zmluve z 20. decembra 2010 a na príjmovom pokladničnom doklade, ako aj na plnej moci sťažovateľky, ktorú D. V. predložil na okresnom dopravnom inšpektoráte pri odhlásení sťažovateľky ako vlastníčky predmetného vozidla z evidencie a zapísaní Š. V. ako jeho vlastníka, čím jej mala byť spôsobená škoda vo výške 14 797 €.

Sťažovateľka nesúhlasí s výškou škody, ktorá bola určená odborným vyjadrením znalca. Uvádza, že znalec predmetné vozidlo neohliadol a jeho záver o výške škody je arbitrárny. Sťažovateľka poukazuje na kúpnu zmluvu z 12. apríla 2010, ktorá je súčasťou vyšetrovacieho spisu a podľa ktorej bolo vozidlo zakúpené za 20 000 €, pričom škoda narastá každý mesiac o ušlý zisk a sťažovateľka ju určila k 30. októbru 2013 na 123 500 €.

Sťažovateľka v sťažnosti ďalej namieta: *„Od samého začiatku trestného stíhania vo veci bolo a stále aj je nepochybne preukázané, že na motorovom vozidle HUMMER H2 bol spáchaný trestný čin a predmetné motorové vozidlo bolo predmetom útoku, na čo však nielen konajúci vyšetrovateľ PZ z OR PZ, OKP v S., ale ani dozorový prokurátor Okresnej prokuratúry v Spišskej Novej Vsi nijako neprihliadal a doposiaľ predmetné motorové vozidlo nezaistil. Táto nečinnosť a nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní vo vzťahu k doposiaľ nezaistenému motorovému vozidlu HUMMER H2 vo veľmi výraznej a značnej miere poškodili obchodnú spoločnosť E. spol. s r. o. v jej podnikateľských aktivitách, nakoľko označené orgány činné v trestnom konaní aj svojou nečinnosťou umožnili prevody predmetného motorového vozidla na ďalšie osoby.“*

Sťažovateľka podaním z 9. januára 2014 žiadala prokurátora o preskúmanie postupu vyšetrovateľa, ktorý vybavil jej žiadosť prípisom č. k. 1 Pv 66/12-28 z 29. októbra 2012, ktorým jej oznámil, že nezistil v postupe vyšetrovateľa nezákonný postup ani nečinnosť. Postup prokurátora preskúmal na základe podnetu nadriadený prokurátor Krajskej prokuratúry v Košiciach, ktorý oznámil sťažovateľke prípisom č. k. 1/2 KPt 396/12-3 z 11. decembra 2012, že sa v plnej miere stotožňuje s postupom prokurátora. Sťažovateľka podala opakovaný podnet, ktorý vybavila Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) prípisom č. k. IV/3 GPt 173/13-11 z 11. júna 2013,

v ktorom uviedla, že „upravila“ podriadené prokuratúry, aby v ďalšom konaní zabezpečili zaistenie motorového vozidla, ktoré je vecou dôležitou pre trestné konanie, najmä na účely určenia výšky škody, ktorá je zákonným znakom skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý sú obvinení stíhaní.

Sťažovateľka následne viackrát žiadala vyšetrovateľa a prokurátora o zaistenie predmetného vozidla, k čomu do podania sťažnosti nedošlo. Týmto postupom bolo podľa sťažovateľky porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, a preto žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo obchodnej spoločnosti E. spol. s r. o., so sídlom..., a to: – právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy SR nečinnosťou a postupom vyšetrovateľa PZ z OR PZ, OKP v S. a dozorového prokurátora OP v SNV, ktorí pod zhovievavým dohľadom prokurátora KP v KE aj napriek záväznej úprave GP SR vo vzťahu k zaisteniu motorového vozidla HUMMER H2, VIN... toto vozidlo doposiaľ nezaistili a ani neurobili žiadne úkony smerujúce k zaisteniu predmetného vozidla, porušené bolo.

2. Ústavný súd SR prikazuje, aby konajúci vyšetrovateľ PZ z Okresného riaditeľstva PZ, odboru kriminálnej polície v Spišskej Novej Vsi a dozorový prokurátor Okresnej prokuratúry v Spišskej Novej Vsi bezodkladne konali a zaistili motorové vozidlo HUMMER H2 VIN...,

3. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi – obchodnej spoločnosti E., spol. s r. o. so sídlom..., finančné zadostučinenie v celkovej výške 5 000,00 Eur (slovom: päťtisíc eur), ktoré je povinný porušovateľ jej základných práv a to Okresné riaditeľstvo PZ v Spišskej Novej Vsi, Okresná prokuratúra v Spišskej Novej Vsi a Krajská prokuratúra v Košiciach vyplatiť jej spoločne a nerozdielne naraz v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veci podanej sťažnosti a to poštovou zloženkou na adresu jej sídla,

alternatívne

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi – obchodnej spoločnosti E., spol. s r. o. so sídlom..., finančné zadostučinenie v celkovej výške 5 000,00 Eur (slovom: päťtisíc eur), ktoré je povinný porušovateľ jej základných práv a to Ministerstvo vnútra SR a Generálna prokuratúra SR vyplatiť jej spoločne a nerozdielne naraz v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veci podanej sťažnosti a to poštovou zloženkou na adresu jej sídla,

4. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi trovy konania a právneho zastúpenia, ktoré budú z jeho strany vyčíslené v lehote do 3 dní odo dňa prevzatia výzvy z Ústavného súdu SR. “

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľky, ktorá vystupuje ako poškodená v trestnom konaní, s procesným postupom vyšetrovateľa a prokurátora, keď dosiaľ nebolo pre potreby trestného konania zaistené predmetné vozidlo napriek tomu, že podľa generálnej prokuratúry je potrebné ho zaistiť, najmä na určenie výšky škody spôsobenej trestným činom. Sťažovateľka namieta, že týmto postupom došlo k porušeniu jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa prípisu prokurátora č. k. 1 Pv 66/12-142 z 13. januára 2014 odvolávajúceho sa na prípis z 10. septembra 2013 prokurátor nepovažuje za potrebné vykonať zaistenie predmetného vozidla na určenie jeho hodnoty v čase spáchania trestného činu, pretože táto *«bude zisťovaná inými úkonmi prípravného konania (vypočutie predošlých vlastníkov k jeho technickému stavu, ako aj zástupcu autoservisu, kde bolo vozidlo opravované pred jeho vyzdvihnutím obvinenými). Takýto postup nie je v rozpore s „zmyslom“ usmernenia Generálnej prokuratúry SR...»*.

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy

Domáhať sa ochrany základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy možno len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (čl. 51 ods. 1 ústavy). V prípade trestného konania je týmto zákonom Trestný poriadok.

Trestný poriadok definuje poškodeného v § 46 ods. 1 ako osobu, ktorej bolo trestným činom ublížené na zdraví, spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody. Poškodený má právo v prípadoch ustanovených Trestným poriadkom sa vyjadriť, či súhlasí s trestným stíhaním, má právo uplatniť nárok na náhradu škody, robiť návrhy na vykonanie dôkazov alebo na ich doplnenie, predkladať dôkazy, nazeráť do spisov a preštudovať ich, zúčastniť sa na hlavnom pojednávaní a na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní alebo o dohode

o priznaní viny a prijatí trestu, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, má právo záverečnej reči a právo podávať opravné prostriedky v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Podľa § 46 ods. 5 Trestného poriadku ak poškodený chce uplatniť dôkazy, ktoré sú mu známe, návrh na ich vykonanie musí predložiť v prípravnom konaní prokurátorovi alebo policajtovi a pred súdom prvého stupňa súdu najneskoršie v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní. Ak poškodený návrh na vykonanie dôkazov predloží skôr, súd je povinný takýto návrh bez meškania doručiť prokurátorovi a obvinenému.

Podľa § 240 ods. 1 Trestného poriadku po doručení obžaloby súd bez meškania nariadi doručiť rovnopis obžaloby

- a) obvinenému a jeho obhajcovi,
- b) poškodenému,
- c) zúčastnenej osobe,
- d) zákonnému zástupcovi obvineného, ak ten nie je spôsobilý na právne úkony alebo ak jeho spôsobilosť na právne úkony bola obmedzená,
- e) zástupcovi záujmového združenia občanov, ak bolo kladne rozhodnuté o jeho účasti na hlavnom pojednávaní,
- f) pri trestnom čine zanedbania povinnej výživy osobe, do ktorej rúk je obvinený povinný plniť povinnosť vyživovať alebo zaopatrovať iného.

Podľa § 240 ods. 3 Trestného poriadku spolu s rovnopisom obžaloby sa osobám uvedeným v odseku 1 doručí výzva, aby bez meškania písomne oznámili súdu a ostatným stranám návrhy na vykonanie dôkazov. Vo výzve sa zároveň upozornia na to, že vykonanie neskôr navrhnutých dôkazov, ktoré stranám boli známe v čase doručenia výzvy, môže súd odmietnuť...

Pri prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity svojej právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej

moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (m. m. III. ÚS 149/04).

Aplikujúc princíp subsidiarity na trestné konanie, ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že trestné konanie je od svojho začiatku až po koniec procesom, v rámci ktorého sa pri vykonávaní jednotlivých úkonov môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako aj v predmetnej veci konajúcich všeobecných súdov naprávať, resp. korigovať jednotlivé pochybenia, ku ktorým došlo v predchádzajúcich štádiách trestného konania. Preto spravidla až po právoplatnom skončení trestného konania možno na ústavnom súde namietat' také pochybenia príslušných orgánov verejnej moci, ktoré neboli odstránené v jeho dovtedajšom priebehu a ktoré mohli vo svojich dôsledkoch spôsobiť porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 166/2010, m. m. tiež II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07).

Z právnej úpravy trestného konania vyplýva, že poškodený má právo podávať návrhy na vykonanie dokazovania aj v konaní pred súdom. Sťažovateľkou namietané trestné konanie sa nachádza v štádiu prípravného konania. V prípade, ak bude vo veci podaná obžaloba, sťažovateľka bude mať možnosť uplatniť svoje právo a navrhnúť zaistenie predmetného vozidla v rámci konania pred súdom. Pokiaľ konanie nie je právoplatne skončené, nie je daná ani právomoc ústavného súdu rozhodovať o namietanom porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy ústavný súd odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, pretože sťažovateľka nenamietala porušenie svojich práv v konaní, na ktoré sa ratione materiae vzťahuje čl. 46 ods. 2 ústavy.

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Judikatúra ústavného súdu (napr. I. ÚS 212/07, III. ÚS 109/06) vychádzajúca z rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva (rozhodnutie vo veci Krumpel a Krumpelová v. Slovensko z 5. 7. 2005), ktorá sa týka základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v prípadoch, keď jeho porušenie namieta osoba, ktorá tvrdí, že v dôsledku protiprávneho konania jej bola spôsobená škoda, sa ustálila v tom, že vo veci poškodeného sa konanie začína uplatnením si nároku na náhradu škody voči určitej osobe, ktorej určitosť je vyjadrená najskôr vznesením obvinenia (I. ÚS 18/06).

V namietanom trestnom konaní sťažovateľka uplatnila nárok na náhradu škody a konkrétnej osobe bolo vznesené obvinenie uznesením vyšetrovateľa z 31. decembra 2012, teda od uvedeného dňa sa vo veci poškodenej začína konanie o náhrade škody v rámci prebiehajúceho trestného konania, t. j. od uvedenej doby sa môže sťažovateľka domáhať tiež ochrany základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavnoprávna ochrana základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa vzťahuje vždy na vec poškodeného, t. j. na jeho právo na náhradu škody spôsobenej trestným činom.

Sťažovateľka nenamieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov nečinnosťou vyšetrovateľa a prokurátora v prípravnom konaní, k priebehu konania a vykonávaniu úkonov po vznesení obvinenia sa nevyjadřila. Podľa názoru sťažovateľky k porušeniu jej základného práva malo dôjsť tým, že v trestnom konaní nebol vykonaný úkon, ktorého sa domáha a ktorého vykonanie orgány činné v trestnom konaní nepovažovali za potrebné vykonať pre dosiahnutie účelu trestného konania. Sťažovateľka sa tak nedomáha ochrany pred nečinnosťou orgánov prípravného konania vo veci jej nároku na náhradu škody, o ktorej rozhoduje všeobecný súd, ale žiada,

aby ústavný súd prikázal orgánom činným v trestnom konaní, ako majú postupovať v trestnom konaní pri zabezpečovaní dôkazov. Ústavný súd však nedisponuje kompetenciou určovať, aký postup si vyžaduje trestná vec, pretože nie je orgánom činným v trestnom konaní, a nie je ani týmto orgánom nadriadený a nemôže ich nahrádzať v ich činnosti. Sťažovateľka má právo v priebehu trestného dokazovania podávať návrhy na vykonanie dokazovania, ktorému zodpovedá povinnosť orgánov činných v trestnom konaní sa jej návrhom zaoberať, nemá však právo na to, aby sa jej návrhu vyhovel.

Ústavný súd je v konaní o sťažnosti viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), a preto posudzuje sťažovateľom namietané porušenie jeho práv rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, ktorý označí v petite svojej sťažnosti. Ústavný súd nemôže v konaní o sťažnosti rozhodovať nad rámec petitu, a preto ani vo veci sťažovateľky nezistoval stav a priebeh namietaného prípravného konania, ktorý je nevyhnutný pre posúdenie, či postupom orgánov činných v trestnom konaní mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka odôvodňuje namietané porušenie svojho základného práva na prerokovanie bez zbytočných prietáhov postupom orgánov činných v trestnom konaní, ktoré dosiaľ nevyhoveli jej návrhu na vykonanie dokazovania a vykonanie iných procesných úkonov, a teda postupom, ktorý nie je v príčinnej súvislosti so základným právom, ktorého obsahom je právo poškodeného na rozhodnutie o jeho nároku na náhradu škody v súdnom konaní v lehote primeranej skutkovej a právnej zložitosti veci.

Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na zistené dôvody na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2014